

Kardiologia w opiece koordynowanej

Prof. dr hab. med. Małgorzata Lelonek

FESC, FHFA, Kierownik Zakładu Kardiologii Nieinwazyjnej, Katedra Chorób Wewnętrznych i Kardiologii Uniwersytetu Medycznego w Łodzi; Przewodnicząca Asocjacji Niewydolności Serca Polskiego Towarzystwa Kardiologicznego w kadencji 2021–2023

Opieka koordynowana w Podstawowej Opiece Zdrowotnej (POZ) umożliwia lekarzom rozpoznanie niewydolności serca dzięki takim narzędziom jak peptydy natriuretyczne oraz echokardiografia. Wcześniej lekarz POZ, nie mając dostępu do tych metod diagnostycznych, kierował pacjenta do poradni kardiologicznej albo do szpitala. W nowym systemie lekarz POZ ma możliwość ustalenia rozpoznania niewydolności serca, a co się z tym wiąże – rozpoczęcia leczenia. Opieka koordynowana sprawia, że rola Podstawowej Opieki Zdrowotnej w opiece nad pacjentami z niewydolnością serca wzrasta. Nowością jest m.in. również to, że lekarz POZ w ramach opieki koordynowanej ma możliwość kontaktu ze specjalistą z zakresu kardiologii w formie telekonsultacji. Taka opcja wykorzystania narzędzi telemedycyny przyspieszy decyzje zarówno diagnostyczne, jak i terapeutyczne, co przyczyni się do poprawy rokowania pacjenta z niewydolnością serca.

Krajowa Sieć Kardiologiczna (KSK) przyspiesza drogę pacjenta od wykrycia niewydolności serca do wdrożenia skutecznej terapii. W ciągu 30 dni pacjent trafia do specjalisty i powinien mieć pogłębioną diagnostykę oraz rozpoczęte leczenie najlepszymi metodami w ośrodku o odpowiednim poziomie referencyjności, będącym w KSK, w tym również metodami zabiegowymi. Koordynacja opieki nad pacjentem z niewydolnością serca w POZ oraz Krajowa Sieć Kardiologiczna tworzą nową jakość opieki w niewydolności serca i uzupełniają się.

Zgodnie z wytycznymi Europejskiego Towarzystwa Kardiologicznego u każdego pacjenta, u którego podejrzewa się niewy-

dolność serca, algorytm diagnostyczny przewiduje oznaczenie stężenia NTproBNP czy BNP. Algorytm ten dopuszcza jednak sytuację, w której nie ma możliwości wykonania oznaczenia tego biomarkera albo pacjent ma bardzo wysokie prawdopodobieństwo niewydolności serca. Wówczas z pominięciem oznaczenia peptydów natriuretycznych kolejnym krokiem diagnostycznym jest ocena echokardiograficzna. Warto w tym momencie przypomnieć, że prawdopodobieństwo niewydolności serca oceniamy klinicznie. Poszukujemy czynników ryzyka niewydolności serca (m.in. nadciśnienie tętnicze, choroba wieńcowa, przebyty zawał serca, kardiotoksyczna chemio- i radioterapia, cukrzyca, przewlekła choroba nerek), objawów niewydolności serca w badaniu podmiotowym i przedmiotowym oraz nieprawidłowości w elektrokardiogramie spoczynkowym. Im więcej nieprawidłowości zostanie zidentyfikowanych, tym większe prawdopodobieństwo niewydolności serca.

Natomiast szczególne znaczenie dla rozpoznania niewydolności serca mają peptydy natriuretyczne w niewydolności serca z zachowaną frakcją wyrzutową lewej komory i w tej sytuacji klinicznej znajomość stężenia tego biomarkera jest niezbędna.

W algorytmie postępowania diagnostycznego u pacjenta, u którego podejrzewa się niewydolność serca, peptydy natriuretyczne poprzedzają ocenę echokardiograficzną. Ta kolejność jest kluczowa, ponieważ w sytuacji niskiego stężenia tego biomarkera poniżej progu diagnostycznego, tj. poniżej 125 pg/ml dla NTproBNP i 35 pg/ml dla BNP, prawdopodobieństwo niewydolności serca jest niskie i należy poszukiwać innych przyczyn dolegliwości, najczęściej z zakresu innych specjalności. ■